

Vocea gândului din urmă

Daniel Vișan-Dimitriu

Valurile nopții poartă, înpumate,
Gânduri fără formă și frânturi de vis,
Prin creneluri strâmte,-n turnul de cetate
Sufocat de lanțul care l-a închis.

Par copii ai zilei rătăciți în noapte,
Care-ncearcă teama-n zâmbet să ascundă
Când se-aventurează, cu mișcări inapte,
Prin ferestre-nchise, turnul să pătrundă.

Printr-o crăpătură, gândul cel din urmă
Își găsește-o cale-n zidul plin de cruci
Și singurătatea turnului o curmă:
"Cât mai stai închisă-n turnul cu năluci?

Te deschide-n lumea care ți-a răpus
Dintre-atâtea visuri, pe acela care
Ți-a-mplinit menirea și, iubind, te-a dus
Înspre nemurire, prin abandonare."